

Sygn. akt: III AUa 49/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Padarewska - Hajn (spr.)

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

SSA Iwona Szybka

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2013 r. w Łodzi

sprawy **M. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 listopada 2012 r., sygn. akt: VIII U 2925/12,

postanawia:

odrzuć apelację.

Sygn. akt III AUa 49/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 maja 2012 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. G. prawa do emerytury w obniżonym wieku, na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz U z 2009 r Nr 153 poz. 1227 ze zm), z uwagi na brak przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy uznał za udowodniony staż pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach wynoszący 14 lat 8 miesięcy i 6 dni natomiast nie zaliczył do w/w pracy, okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 19 września 1968 r do 19 września 1971 r. w (...) Drukarni (...), z uwagi na to, że w tym czasie zawarł umowę o naukę zawodu , który to okres nie jest pracą wykonywana w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od przedmiotowej decyzji M. G. wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury i zaliczenie spornego okresu do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, podnosząc, iż w trakcie nauki, na ostatnim jej roku, ukończył 18 lat i od tego czasu pracował w pełnym wymiarze czasu pracy i wykonywał pracę maszynisty maszyn typograficznych, tak jak pozostali maszyniści zatrudnieni w drukarni, która jest zaliczana do prac w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 27 listopada 2012 r oddalił odwołanie, dzielając stanowisko organu rentowego oraz powołując się na utrwaloną linię orzecznictwa sądowego , w tym wyroki Sądu Najwyższego, w

szczególności wyrok z dnia 23 stycznia 2012 r w sprawie II UK 96/11, w którym Sąd ten wskazał, iż okres takiej nauki nie jest wystarczający do uznania jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, z uwagi na charakter pracy pracowników młodocianych i wymiar czasu ich pracy.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją A. S., właściciel kancelarii (...) w Ł., z którym wnioskodawca w dniu 13 grudnia 2012 zawarł umowę zlecenia, na podstawie której zleceniobiorca przyjął zgodnie z § 1 umowy stałe zlecenie dochodzenia w szczególności wszystkich roszczeń odszkodowawczych, emerytalnych, rentowych w których wnioskodawca jest stroną. W § 8 umowy strony zastrzegły, iż w sprawach w niej nie uregulowanych mają zastosowanie odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego.

Do apelacji wnioskodawca dostarczył przedmiotową umowę wraz z pełnomocnictwem udzielonym przez siebie, kancelarii (...) do reprezentowania go w przedmiotowej sprawie.

Na rozprawie przed Sądem II instancji wnioskodawca oświadczył, iż A. S. doradza mu w wielu sprawach np. związanych z miejscem zamieszkania oraz ogólnie w sprawach życiowych. Nie zawarł z nim umowy zlecenia dotyczącej stałego prowadzenia jego spraw. A. S. natomiast oświadczył, iż z wykształcenia jest prawnikiem natomiast nie jest adwokatem ani radcą prawnym i uważa, że z racji zawartej umowy może być pełnomocnikiem wnioskodawcy w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Kwestią jaką wyniknęła na etapie postępowania odwoławczego jest okoliczność, czy A. S. jako właściciel kancelarii prawnej może być uprawnionym pełnomocnikiem w świetle przepisów postępowania do reprezentowania wnioskodawcy i złożenia w jego imieniu apelacji.

Zgodnie z treścią przepisu art. 87 § 1 kpc pełnomocnikiem może być adwokat lub radca prawny (...) a ponadto osoba sprawująca zarząd majątkiem lub interesami strony oraz osoba pozostająca ze stroną w stałym stosunku zlecenia, jeżeli przedmiot sprawy wchodzi w zakres tego zlecenia, współuczestnik sporu, jak również rodzice, małżonek, rodzeństwo lub zstępni strony oraz osoby pozostające ze stroną w stosunku przysposobienia.

Analiza powyższego przepisu w stosunku do oceny pełnomocnictwa znajdującego się w aktach niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, iż A. S. nie jest uprawnionym pełnomocnikiem wnioskodawcy i nie może w jego imieniu składać apelacji.

Przed wszystkim z oświadczeń złożonych na rozprawie przed Sądem II instancji przez wnioskodawcę i A. S. wynika, iż między nimi nie została zawarta stała umowa zlecenia dotycząca prowadzenia spraw wnioskodawcy przez A. S., która obejmowała by przedmiot niniejszej sprawy.

Nie stanowi takiej umowy przedłożona do akt sprawy umowa zlecenia z dnia 13 grudnia 2012 r. która jedynie obejmuje reprezentowanie przez zleceniobiorcę interesów majątkowych wnioskodawcy w określonych sprawach.

Zgodnie z judykaturą umowa stałego zlecenia obejmująca jedynie reprezentację interesów majątkowych zleceniodawcy przed sądem nie może stanowić podstawy pełnomocnictwa prawnego udzielonego zleceniobiorcy przez zleceniodawcę (uchwała Sądu Najwyższego z 21 lutego 1992 r III CZP 4/92) w szczególności zlecenie prowadzenia w sądzie konkretnej sprawy sądowej nie może stanowić nawiązania między zleceniodawcą a zleceniobiorcą stałego stosunku zlecenia w rozumieniu art. 87 § 1 kpc. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1994 r IPZP 21/94 OSNP 94/4/68, - komentarz do art. 87 pod red. P. Telengi.).

A zatem przedkładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy uznać, iż znajdująca się w aktach umowa zlecenia nie dotyczy stałego stosunku zlecenia a w szczególności nie obejmuje reprezentacji A. S. do występowania na jej podstawie jako pełnomocnika wnioskodawcy w świetle art. 87 § 1 kpc.

Natomiast występowanie w sprawie w charakterze pełnomocnika osoby, która nim być nie może oznacza brak należytego umocowania pełnomocnictwa i prowadzi zawsze do nieważności postępowania (art. 379 pkt. 2 kpc). Uchybienie to nie może być usunięte w drodze zatwierdzenia przez stronę czynności dokonanych przez taką nieuprawnioną osobę (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2004 r III CZP 32/04, uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r III CZP 154/07 OSNP 2008/12/103).

A zatem uwagi na to, że A. S. nie jest uprawnionym pełnomocnikiem wnioskodawcy w świetle powołanego przepisu, złożona przez niego apelacja podlega odrzuceniu jako pochodząca od osoby nieuprawnionej i niedopuszczalna, na podstawie art. 373 kpc w zw z art. 370 kpc i art. 379 pkt. 2 kpc.